

Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος: Να μάθουμε να πεινάμε και να διψάμε τον Χριστό

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος, το Σάββατο 28 Ιουνίου 2025, τέλεσε τη Θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό Παμμεγίστων Ταξιαρχών Γρυμπιανών. Προ της Απολύσεως, τέλεσε το τεσσαρακονθήμερο ιερό μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως του μακαριστού Πρεσβυτέρου Γεωργίου Βόμπρα.

Εν κατακλείδι της ιερής αυτής συνάντησης, ο Σεβασμιώτατος ανέπτυξε έναν εμπνευσμένο πνευματικό λόγο, συνδέοντας τη θεία διδασκαλία της ημέρας με το πρόσωπο και την προσφορά του μακαριστού Πρεσβυτέρου.

«Ο Κύριός μας ο Ιησούς Χριστός, ο ενανθρωπήσας Θεός, ο οποίος είναι ανάμεσά μας έως της συντελείας του αιώνος, γιατί προσέλαβε την ανθρώπινη φύση και την αγίασε, ο Κύριός μας, λοιπόν, σήμερα μας προσεγγίζει κάπως διαφορετικά από αυτά τα οποία εμείς πολλές φορές νομίζουμε και θεωρούμε στη ζωή μας.

Και μας δίνει μια πολύ ωραία παραβολή και διδασκαλία, για να κατανοήσουμε όλοι μας πόσο μεγάλη σημασία έχουν οι λόγοι του Θεού. Πόσο ουσιαστικοί είναι οι λόγοι του Θεού και η διδασκαλία Του στη ζωή μας.

Και τι μας λέγει σήμερα το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα; Πᾶς ὅστις ἀκούει μου τοὺς λόγους καὶ ποιεῖ αὐτούς. Ὅποιος, λέγει, ἀκούει τα λόγια μου και τα κάνει αυτά, ομοιάσω αυτόν, θα τον ομοιάσω, λέει, θα τον παρομοιάσω με τι; Μια πολύ ωραία εικόνα: με ένα, λέει, σπίτι δυνατό, το οποίο έχει θεμέλια πολύ δυνατά και έρχεται ο άνεμος και έρχεται η βροχή και δεν μπορεί αυτό το σπίτι να το πειράξει.

Γιατί; Γιατί είναι δυνατό, γιατί έχει θεμέλια, γιατί έχει ήθος, γιατί έχει ζωή, γιατί έχει μια ουσιαστική σχέση με το Θεό, πραγματική - όχι επιφανειακή, όχι εικονική για τους άλλους ανθρώπους - αλλά μια σχέση γνώσεως, που αυτή η γνώση με το

Θεό είναι για μας ζωή. Ζωή πραγματική. Ζωή σχέσεως και επικοινωνίας και μεθέξεως, όπως θα λένε οι Πατέρες οι ασκητές, με τον Θεό.

Αντίθετα, λέγει, αυτός ο οποίος ακούει μεν τα λόγια, αλλά δεν τα ακολουθεί, δεν τα πραγματοποιεί, αυτός, λέγει, θα τον ομοιάσω με αυτό το σπίτι το οποίο είναι φτιαγμένο από πλιθιά. Ξέρουμε εμείς όλοι μας εδώ τι σημαίνει αυτό. Είναι φτιαγμένο, λέει, από πλιθιά και έρχεται ο άνεμος, έρχεται η βροχή, ο χείμαρρος και το παίρνει το σπίτι και το καταστρέφει.

Και μάλιστα λέγει μια πολύ ωραία φράση το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα: καὶ ἡ πτῶσις αὐτοῦ ἦν μεγάλη. Θα είναι πολύ μεγάλη η πτώση αυτή. Αυτή είναι η σχέση μας με τον Θεό και με την Εκκλησία Του, αδελφοί. Και γι' αυτό βλέπουμε πόσο δυστυχισμένοι είμαστε. Το μέτρο της σχέσεώς μας με τον Θεό, είναι η δυστυχία μας. Είναι το ανικανοποίητό μας, είναι αυτό το οποίο νομίζουμε ότι μπορούμε να τα κάνουμε όλα και να είμαστε για όλα, αλλά χωρίς τη σχέση και την παρουσία του Θεού δεν μπορούμε να είμαστε δυνατοί. Δεν μπορούμε να έχουμε εδραιωμένη πίστη. Δεν μπορούμε να έχουμε θεμέλια.

Γι' αυτό και εύκολα, έτσι, πέφτουμε στην αμαρτία. Γι' αυτό και εύκολα ο διάβολος μας καταβάλλει. Γι' αυτό και εύκολα η απελπισία γεμίζει την καρδιά μας και μας οδηγεί σε άλλους δρόμους και σε άλλες κατευθύνσεις. Γι' αυτό και η απομάκρυνσή μας από τον Θεό δημιουργεί τις καταστάσεις της πτώσεως, δημιουργεί τις καταστάσεις τις οποίες εμείς, αντί να αντισταθούμε και να αγωνιστούμε να έχουμε μια πραγματική σχέση με το Θεό, παραπαίουμε. Και νομίζουμε ότι καλώς αρμενίζουμε, αλλά δυστυχώς πηγαίνουμε πάνω στα βράχια συνέχεια. Και, σε τι να προσεγγίσουμε για να το κατανοήσουμε; Στην πίστη μας; Μη συζητείτε! Τι να πρωτοπούμε για την πίστη μας; Χλιαρή!

Και ο Κύριός μας είπε ότι αυτός ο οποίος έχει χλιαρή πίστη θα τον εμμέσω, θα τον ξεράσω. Δεν τον θέλω αυτόν. Ας έχουμε καμία πίστη, ώστε να είμαστε με τον εαυτό μας ειλικρινείς και αξιοπρεπείς. Όμως εμείς θέλουμε και τούτο και εκείνο και όλα να τα κάνουμε στη ζωή μας. Όμως ο Χριστός έρχεται και μας λέει ότι «ξέρεις, θα πρέπει να είσαι δικός μου, θα πρέπει να ακούς τη διδασκαλία μου, τα λόγια μου, να γεμίζει η καρδιά σου από τη δική μου την παρουσία».

Και τότε – ξέρετε – όταν έχουμε πίστη, έχουμε δύναμη μέσα στην καρδιά μας. Δεν συσχηματιζόμαστε με τον κόσμο και με τα πράγματα του κόσμου. Προσωπικός αριθμός, άλλη κατάσταση, επιπλέον βάρη, επιπλέον υποτέλειες και επιπλέον δεσμοί, μια φρενοβλάβεια σε όλον τον κόσμο, μια απάτη και μια ψευτιά, όπου και ό,τι τηλεόραση να ανοίξεις – εφημερίδα να διαβάσεις, ραδιόφωνο, ίντερνετ – τι να δεις; Μια κατάσταση φρενήρεις. Γιατί από όλα αυτά λείπει η πίστη στον Ιησού Χριστό. Γιατί από όλα αυτά δεν υπάρχει ουσιαστική σχέση κοινωνίας Θεού και ανθρώπου. Ο άνθρωπος – ξέρετε – καθίσταται θεοειδής όταν έχει σχέση με το Θεό. Γίνεται κατά χάριν Θεός. Γεύεται την παρουσία του Θεού και γεμίζει.

Αλλά για να γευθεί την παρουσία του Θεού, ακούστε τη λέξη: γεύομαι. Πού πάει το μυαλό μας όταν λέμε τη λέξη “γεύση”; Στην πείνα και στη δίψα. Ε, ναι! Θα πρέπει να μάθουμε να πεινάσουμε και να διψάσουμε για τον Χριστό, για να μπορούμε να

γευτούμε τον Χριστό. Εάν αυτό δεν το κατανοήσουμε, δεν μπορούμε αυτά τα πράγματα να τα ζήσουμε στη ζωή μας. Γι' αυτό και έρχεται ο άνεμος και η βροχή και καταστρέφει τα πάντα.

Οι πληγές μας, οι αδυναμίες μας, οι πτώσεις μας, οι αμφισβητήσεις μας, μας απομακρύνουν από τη Χάρη του Θεού. Και γινόμαστε έρμαιο των καταστάσεων. Δεν έχουμε νουν Χριστού. Δεν μπορούμε να κυβερνήσουμε τη ζωή μας και την καθημερινότητά μας και κοιτάζουμε πώς θα ξεγελάσουμε, δυστυχώς, πρώτα τον εαυτό μας, μετά τους άλλους και πώς θα οικοδομήσουμε μια σχέση ψεύτικη. Χωρίς δυνατά θεμέλια, όπου να μπορεί η Χάρη του Θεού να υφίσταται μέσα μας και να μας ενδυναμώνει και να μας χαριτώνει.

Ο Κύριός μας αυτό μας λέγει σήμερα. Και εμείς, δυστυχώς, παρότι συνεχώς το Ευαγγέλιο της Βασιλείας του Θεού μέσα στην Εκκλησία διαβάζεται, πολλές φορές κι εμείς που το διαβάζουμε δεν το καταλαβαίνουμε, δεν του δίνουμε σημασία, δεν εμβαθύνουμε και κοιτάζουμε μόνον τα πράγματα του κόσμου και πώς θα ικανοποιηθεί το εγώ μας. Αυτό είναι το πρόσημο: πώς θα ικανοποιήσουμε το εγώ μας.

Μα, εμείς σήμερα ήρθαμε εδώ για να τελέσουμε τη Θεία Λειτουργία, να λατρέψουμε τον Θεό μας και να τον δοξολογήσουμε, αλλά και να προσευχηθούμε και να τελέσουμε ιερό μνημόσυνο για έναν κεκοιμημένο αδελφό μας, που μέχρι προχθές ήταν μαζί μας και σήμερα είναι στην αιωνιότητα της Βασιλείας του Θεού.

Εάν έπραξε κατά Θεόν, θα είναι στη Βασιλεία Του. Και αυτό θα πρέπει να είναι μια κρίσις για μας. Για μας θα πρέπει να είναι μια κρίσις – για τον καθέναν από εμάς – πώς προσεγγίζουμε τον Χριστό και την Εκκλησία Του; Πώς μετέχουμε στα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος στη ζωή μας, που τα πήραμε από το βάπτισμά μας; Και πώς τα ανανεώνουμε και τα ενεργοποιούμε μέσα στη ζωή μας; Πώς;

Με τη νηστεία. Με την ταπείνωση, με την εξομολόγηση, με τη Θεία Κοινωνία, με τον εκκλησιασμό, με το να πράττουμε πράγματα αρετής. Αυτή είναι σχέση με το Θεό. Και αυτή – ξέρετε – είναι σχέση καθάρια και με τον εαυτό μας. Διαφορετικά, κοροϊδεύουμε πρώτα τον εαυτό μας και μετά όλους τους άλλους. Τον Θεό δεν μπορούμε να τον κοροϊδέψουμε.

Ο Θεός θα 'ρθει την ώρα που πρέπει, με τον πνευματικό Του νόμο, και ή θα ενδυναμώσει το οικοδόμημα της ψυχής μας ή θα το σαρώσει και θα το καταστρέψει. Γιατί δεν έχει δύναμη αυτό το οικοδόμημα. Γιατί δεν έχει θεμελιωθεί

επί την πέτρα. Την πέτρα της πίστεως, που η πέτρα της πίστεώς μας είναι ο Κύριός μας ο Ιησούς Χριστός. Μέσα σε αυτήν τη σχέση, λοιπόν, ο Χριστιανός καλείται να ζήσει. Μέσα στην Εκκλησία δεν υπάρχουν «μη» και «όχι», γιατί τα πάντα είναι Χριστός. Αλλά το θέμα είναι: πώς μπορείς εσύ να βάλεις τον Χριστό μέσα σου και να πορεύεσαι με τον Χριστό.

Μετά από αυτήν τη διδασκαλία που ακούσαμε από τον Κύριό μας Ιησού Χριστό και την καταγράφει ο Ευαγγελιστής Ματθαίος – όπου διαβάσαμε ως Ευαγγελικό Ανάγνωσμα – να πάμε και λίγο στο Αποστολικό Ανάγνωσμα, να δούμε τι λέγει ο Απόστολος Παύλος στην Εκκλησία της Ρώμης και σε όλους εμάς; Δεν δικαιώνεται, λέει, ο άνθρωπος εξ' έργων, όταν κάνει έργα. Δικαιώνεται, σώζεται δηλαδή ο άνθρωπος, δια της πίστεως εις τον Ιησούν Χριστόν. Αυτό μας σώζει. Η πίστη μας στον Ιησού Χριστό.

Μέσα σε αυτήν, λοιπόν, την κοινωνία του Θεού καλούμαστε να ζήσουμε. Και λέγει το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα: κατέβηκε λέει, από το Όρος – είναι το Όρος των Μακαρισμών, εκεί που δίδασκε ο Κύριος – και στους πρόποδες, λέγει, συναντάει έναν, ο οποίος είχε λέπρα. Έναν λεπρό. Και γονατίζει εκείνος μπροστά Του και Του ζητάει να τον θεραπεύσει. Τον ακουμπάει ο Κύριος και τον θεραπεύει.

Όπως θεραπεύει τη λέπρα της ψυχής μας όταν θέλουμε να είμαστε καθαροί. Όπως θεραπεύει τον κάθε άνθρωπο όταν τον προσεγγίζει με τη σχέση της παρουσίας του Θεού. Και ξέρετε, όταν έχεις τον Χριστό μέσα σου, όσα και να πάθεις, όσα και να

καταφέρουν εναντίον σου, τα πάντα είναι Χριστός. Και στο τέλος είναι Εκείνος ο οποίος επιβεβαιώνει την παρουσία Του εις τη ζωή των ανθρώπων. Αλλά, θα πρέπει και ο άνθρωπος να μάθει να υπομένει. Να έχει υπομονή, να έχει καρτερία, να έχει ταπείνωση, να έχει προσευχή, να ενώνεται με τον Θεό για να ενδυναμώνεται από την παρουσία του Θεού.

Η κλήση μας, λοιπόν, είναι αυτή: να επιβεβαιώνουμε την πίστη μας καθημερινά με τα έργα μας και με τη ζωή μας και αυτή η πίστη να ανδρώνεται μέσα στην καρδιά μας, να μας συνέχει να μεγαλώνει, να ενδυναμώνεται, ώστε ο Χριστός να είναι παρών στη ζωή μας, στη σκέψη μας και στη διάθεσή μας. Και αυτό γίνεται μόνο όταν έχουμε πίστη στον Ιησού Χριστό.

Να προσευχηθούμε όλοι μας, σας παρακαλώ πολύ, για τον μακαριστό αδελφό μας, τον πατέρα Γεώργιο, ο οποίος εξεμέτρησε το ζην και απήλθε στην αιωνιότητα του Θεού. Να Τον παρακαλέσουμε να τον έχει κοντά Του. Όλους τους κόπους του και τους πόνους του να τους προσμετρήσει, ώστε να εξαλείψει τα παραπτώματά του και να τον κατατάξει στην Βασιλεία των κεκοιμημένων ζώντων του Θεού. Και εμείς, να τον ενθυμούμαστε με πολλή αγάπη και να μνημονεύουμε το όνομά του.

Στη δε Πρεσβυτέρα και στα κορίτσια, να τους δίνει ο Θεός την εξ' ύψους παρηγοριά και δύναμη, ώστε και να τον ενθυμούνται, αλλά και να ζουν με την παρουσία του εις την ζωή τους».

